

BİZE NE OLDU?

HASAN PATIR

Bir zamanlar aynı sofrada ekmeği bölüşen, aynı şarkılarda duygulanan, aynı gökyüzüne bakıp umut eden insanlardık. Komşuluğun kapı eşiğinde paylaşılan bir tabak yemek, dostluğun bir fincan kahvede ömrü uzatan muhabbeti vardı. İnsan insanın aynasıydı; göz göze bakınca kalpler anlaşırdı.

Ama şimdi, sanki görünmez duvarlar örüldü aramıza. Sesimiz kısıldı, bakışlarımız soğudu. Paylaşmak yerine tüketmeyi, anlamak yerine yargılamayı seçtik. Zamanla, değerlerimizi kaybettik; hızın, hazzın ve hırsın peşinde koşarken insanca olanı geride bıraktık.

Bize ne oldu?

Belki de teknolojiye bağlanırken birbirimize bağlanmayı unuttuk. Belki de büyük hayallerin peşinde koşarken küçük mutlulukları ezip geçtik.

Belki de kalabalıkların içinde yalnızlaştık.

Oysa hâlâ geç değil.

Yeniden hatırlayabiliriz, bir selamın sıcaklığını, bir tebessümün iyileştirici gücünü, kalpten kurulan bağların değerini. “Biz” olmayı unuttuk belki ama “biz” yeniden hatırlanabilecek bir kelime.

Bize ne oldu?

Belki de asıl soru şu: Biz neye dönüşmek istiyoruz?

Bize ne oldu?

Bir zamanlar yardımlaşmayı şeref, dürüstlüğü erdem, komşuluğu kardeşlik bilirdik.

Şimdi ise çıkar ilişkilerinin, yalanın ve gösterişin gölgesinde yaşıyoruz.

Bize ne oldu da adalete güvenimizi kaybettik? Haksızlığın karşısında susmayı “akıllılık”, hakkını arayanı “sorun çıkarıcı” gördük.

Bize ne oldu da merhameti zayıflık, bencilliği meziyet saymaya başladık?

Çocuklarımıza bıraktığımız miras, kitaplar ve güzel hatıralar değil; ekran bağımlılığı, tüketim hırsı ve sevgiden yoksun bir dünya oldu.

Emeğin değil bağlantının, liyakatin değil torpilin değer gördüğü bir düzeni normalleştirdik.

Sokakta selamı eksik ettik, komşulukları kapattık, sofraları küçülttük. Birbirimizi dinlemek yerine birbirimizi yargıladık.

Hızla modernleştik ama aynı hızla yabancılaştık.

Bize ne oldu?

Bir toplumun en büyük kaybı, değerlerini unutmasıdır. Biz de unuttuk. Ama daha kötüsü, unuttuğumuzu bile unuttuk.

*Oysa hâlâ geç değil. Çünkü toplumlar çöküşten de dirilişten de payına düşeni alır. Yeter ki yeniden soralım: “**Biz nerede hata yaptık?**” ve cesaretle cevap verelim.*

Bize ne oldu?

Merhameti cebimizde ağırlık gördük, vicdanı susturduk. Büyük binalar diktik ama gönüllerimizi viran

bıraktık. Yol yaptık, köprü yaptık ama kalpten kalbe giden yolları yıktık.

*Bir milletin özü, unuttuğu kelimelerde gizlidir. Biz “**paylaşmak**” kelimesini unuttuk; biz “**biz**” kelimesini unuttuk.*

*Geriye sadece “**ben**” kaldı. Ve “**ben**” çoğaldıkça, toplum küçüldü.*

Ama hâlâ geç değil. Çünkü toprak susuz kalsa da ilk yağmurda yeniden filiz verir. Belki biz de bir tebessümde, bir selamda, bir iyilikte yeniden hatırlarız kim olduğumuzu.